

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

142. An si quis per revelationem sciret se esse justificatum, teneatur adhuc ante Eucharistiam confessionem præmittere? Idem est de eo, qui certò novisset se in ventre matris fuisse sanctificatum, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

sententiam asserentem esse Præceptum de jure divino, confessionem ante Eucharistiam, vocat tantum communionem, & probabiliorum. Idem etiam docet Conin. in 3. p. q. 80. ar. 4. dub. 1. n. 1. 3. & dub. 2. n. 17. clare asserens, hanc opinionem esse probabilem.

2. Sed ego invenio Nugn. in 2. p. q. 80. ar. 4. disp. sic. 2. concl. 2. asserere, supradictam sententiam esse improbabilem: sic enim ait: [Secunda sententia videtur mihi etiam prorsus improbabilis. Probatur hæc conclusio: quoniam in omnibus locis citatis insinuat hoc Præceptum ita necessarium, ut in illo Ecclesia dispensare non possit. Et hæc est communis sententia inter DD. Scholasticos. Itaque necessarium dicendum est, hoc Præceptum esse divinum.] Ita Nugn. At ego libenter abstinere à censura opinionis tantorum virorum, qui merito Gigantes Theologiæ vocari possunt. Lectores judicent. Igitur sufficit mihi hic tantum diversas sententias proposuisse. Observa, aliquos docere, quod si sententia asserens, confessionem ante Eucharistiam esse de jure Ecclesiastico, esset vera, sequeretur, quod consuetudo posset tale Præceptum tollere, vel in ipso Summo Pontificem dispensare.

RESOL. CXLII.

An si quis per revelationem sciverit, se esse justificatum, teneatur adhuc ante Eucharistiam confessionem præmittere?

Idem est de eo, qui certo novisset se in ventre matris fuisse sanctificatum, quod adhuc teneatur ad Baptismum suscipiendum. Ex p. 9. tr. 3. Ref. 3.

§. 1. Ad hunc casum respondet Sapientissimus Amicus in Cur. Theol. 10. 7. disp. 26. sect. 1. n. 1. sic asserens: [Ex dictis deducitur, etiam si quis certa revelatione sciverit, se per contritionem esse à peccato justificatum, adhuc teneri ad sacramentalem confessionem præmittendam ante assumptionem Eucharistiae, ut rectè Henric. lib. 8. de Sacr. c. 4. contra Rubio. Palan. & alios. Ratio verò est: quia etiam si finis hujus Præcepti sit, ut accedens ad hoc Sacramentum sit in gratia; adhuc tamen consequuto sine Præceptum servandum est, quando potest servari, ut constat de Præcepto confitendi semel in anno, cuius finis est, ut unusquisque ponat se in gratia; cum tamen, qui certo sciverit, se esse in gratia, nullumque commisisse peccatum mortale, teneretur hoc Præceptum servare. Idem esset de eo, qui certo novisset se in ventre matris fuisse sanctificatum, adhuc teneri ad Baptismum suscipiendum. Ratio est: quia Præceptum est tantum de medio, non de fine: unde quando tale medium præceptum non est adhibendum, adhibendum est, etiam si finis, propter quem medium est præceptum, supponatur acquisitus.] Ita Amicus, & ego. Sed circa præsentem questionem vide Pericium de officio Sacer. lib. 1. c. 1. dub. 7. n. 61. & Suar. tom. 3. disp. 66. sect. 3.

RESOL. CXLIII.

An qui ante Missam, vel ante Communionem confessus est, si postea recorderetur alicujus peccati, teneatur illud confiteri, antequam sacrificet, vel communicet? Ex p. 9. tr. 3. Ref. 4.

§. 1. Posset quis dicere, & respondere distinguendo: (attendas, quæso, amice Lector.) Vel peccatum oblitum, fuit oblitum in confessione facta, in ordine ad sumendam Eucharistiam; & tunc certum est, ante illius assumptionem esse confiten-

dum: vel peccatum oblitum, fuit oblitum in confessione facta in ordine ad sumendam Eucharistiam ex præcepto Concilii Tridentini. & tunc dicendum est, tale peccatum non esse tunc confitendum, quia Præceptum Concilii fuit jam adimpletum.

2. Confirmatur: Quia, si quis adimplevit præceptum annuæ confessionis, & recordetur postea alicujus peccati; non tenetur illud confiteri, etiam si annus non sit elapsus, sed sufficit illud confiteri in confessione sequentis anni. Sic & in nostro casu, si quis recordetur peccati oblitum, non tenetur illud confiteri: quia jam satisfecit præcepto Concilii de præmittenda confessione ante Eucharistiam.

3. Nec obstat dicere, in tali casu aliquem esse sibi conscium peccati mortalis: & idcirco teneri ex verbis Concilii præmittere Confessionem. Respondeo, esse quidem conscium peccati mortalis, sed indirectè remissi in Confessione facta ad satisfaciendum præceptum Concilii de præmittenda Confessione, quod semel satisfactum, non videtur amplius obligare: nam in tali casu, quis est in gratia, & sic probavit, & adimplevit præceptum Concilii: quia Concilium requirit, ut obligatus præmittere Confessionem, sit sibi conscius peccati mortalis; talis verò non est sibi conscius illius, quia saltem indirectè obtinuit remissionem: Itaque dicendum videtur, præceptum de præmittenda Confessione à Christo datum esse propter reverentiam Sacramenti Eucharistiae, ad quod meritò nos debemus præparare, modo magis securus, quod homo videtur jam fecisse, quando in ordine ad sacram Communionem diligens fecit conscientia examinem, & confessus est omnia, quæ memoriæ occurrerunt: ergo, &c.

4. Dicere autem cum Suar. disp. 66. sect. 4. quod talis credatur indirectè absolutus ab ipso peccato, quod post occurrit, non magis eximit illum ab hoc præcepto, quam quod credatur per contritionem charitate formatam consequutus iustitiam, & peccatorum remissionem. Contra hoc tamen opponi poterit, quod non eadem videatur esse utriusque ratio: quia de contritione perfecta, ob solemnitatem illius actus, & arduitatem, minus sumus securi, quam de absoluteione à tali peccato: quia Sacramentum Pœnitentiæ, saltem indirectè, ad hoc sese extendit. Ergo, &c. Itaque in nostro casu pœnitens jam satisfecit præcepto præmittendi confessionem ante Communionem, eamque formaliter integram, ideoque non erit obligatus ad confitendum iterum ante Communionem. Unde hanc sententiam probabilè putat Hieronymus Garcias in Summa Theolog. mor. tr. 3. diff. 5. dub. 1. punct. 5. n. 50.

5. Nec hic deeram apponere verba Patr. Corn. in 3. p. D. Th. tr. 4. q. 8. disp. unico, dub. 3. sic asserentis: [Quæres, an hoc præceptum quamprimum confitendi obliget non solum, quando non fuit præmissa confessio, sed etiam quando qui præmissit Confessionem, oblitus fuit alicujus peccati mortalis, cuius post celebrationem recordatus est. Resp. negative. Ratio est, quia Concil. id præcipit, quando non fuit præmissa Confessio. Quæres, an iste teneatur confiteri saltem illud peccatum, antequam iterum celebret. Quidam negant: tum, quia iste reverà non habet conscientiam peccati mortalis, cum illud jam ei fuerit per absoluteionem remissum, quamvis teneatur illud confiteri tempore, quo præceptum affirmativum confessionis obligat per se semel in anno: tum, quia ideo præcipitur confessio ante Commun. quando est conscientia peccati mortalis; quia probatio requisita ab Apost. non debet relinqui iudicio proprio, sed Confessoris: iste, de quo loquimur, est in gratia iudicio Confessoris: ergo non est præcepta et nova confessio. Alij verò affirmant: quia iudicant, hoc

& finem, à veris. secus. Sed lege eam à lin. 6. & in tom 4. tr. 4. Refol. 44. signanter §. Et quidem. & ibi in Refol. 45. §. ult. eandem ad medium, vers. nisi forte Eucharistia.

CONFITON
DE PENA
DUB. 10 II
E III

Sup. hoc in Ref. i. not. præterita, §. Sed vir & in Ref. 2. in eadem vers.

Q 3 præceptum

Pro fundamento doct. legat. a. §. Hæc supponit d. comes d. Refol. & ff. jus advoc.

hæc est de Ref. & infra d. infra d. infra d. infra d.